

[Arbejdsministeren]

Så er der andre uden for huset, som har kommenteret forslaget. Det drejer sig bl.a. om Magnus Demnitz fra SiD, der i SiD's fagblad nr. 37 kommenterede forslaget sådan: »Det er helt til grin og gør mere skade end gavn.« I det samme nummer af fagbladet har fru Jytte Andersen kommenteret forslaget. Fru Jytte Andersen er meget kritisk. Hun mener, at arbejdsministeren ved at fortolke den vedtagne dagsorden uhyre snævert alene hjælper arbejdsgiverne. Fru Jytte Andersen fortsætter: »Ved at sige, at reglerne alene skal gælde ved virksomhedsophør, siger ministeren i virkeligheden, at det er det offentlige eller Lønmodtagernes Garantifond, der skal betale, og med sit lovforslag giver han arbejdsgiverne fribillet til de 8 ugers godtgørelse. Det er i hvert fald ikke det, der var hensigten med den dagsorden, vi fik vedtaget i Folketinget.«

Der er også et medlem af regeringspartierne, som har udtalt sig meget kritisk om forslaget. Det er hr. Svend Heiselberg fra Venstre, der under dagsordensdebatten i januar måned brugte formuleringen, at det, man stillede forslag om – det fremgår af Folketingstidende 1991-92, sp. 5645 – var fuldstændig hul i hovedet, og det falder jo fuldstændig i tråd med de bemærkninger, der er kommet fra fru Jytte Andersen, fra hr. Bakholt og fra SiD.

Så kan hr. Bakholt naturligvis sige, at det er, fordi ministeren har fortolket dagsordensforslaget for snævert, og at det derfor er blevet et dårligt forslag. I så fald må jeg gøre hr. Bakholt opmærksom på, at jeg aldeles ikke har fortolket dagsordensforslaget. Jeg har ikke taget noget med, som ikke var med i dagsordensforslaget. Jeg har ikke fjernet noget som helst fra dagsordensforslaget. Formuleringerne er næsten – sådan som det nu juridisk skal skrues sammen – fra komma til komma, fra punktum til punktum ganske som dagsordensforslagets.

Man har opponeret imod, at jeg har begrænset forslaget til kun at omfatte større virksomhedslukninger. Jamen den formulering forekommer fuldstændig præcist og enslydende i dagsordensforslaget. Og hvis jeg husker rigtigt – og det tror jeg jeg gør – var fremgangsmåden den, at det ikke var nogen tilfældig formulering, man kom frem til i dagsordensforslaget. Hvis jeg ikke husker meget forkert, var der tidligere udkast til dagsordenen, hvor formuleringen var bredere, og hvor det ikke kun omfattede

de virksomhedslukninger, men også omfattede andre større afskedigelser. Hvis jeg ikke husker forkert, så dagsordensforslaget sådan ud, da jeg stiftede bekendtskab med det i første ombæring, men da det blev fremsat her af hr. Nyrup Rasmussen fra Folketingets talerstol, var formuleringen altså den, som man kan se i Folketingstidende.

Det har jeg naturligvis måttet forholde mig til. Det kan ikke hjælpe noget, når jeg som minister har kendskab til forhistorien, at jeg så går hen og formulerer det anderledes. Det ville være helt urimeligt af en minister at optræde sådan over for et flertal i Folketinget.

Jeg kan godt forstå, at der er betænkeligheder ved forslaget, sådan som det er formuleret nu. Der er en betydelig risiko for, at virksomheder, der er i en truet situation, vil føle sig fristet til – alt afhængigt af virksomhedens opbygning og organisation – i stedet for at forsøge at rekonstruere, i stedet for at forsøge at få opbygget en tilsvarende eller måske en mindre produktion et andet sted, at lade virksomheden køre ud over kanten, at lade virksomheden gå konkurs og dermed sende regningen til Lønmodtagernes Garantifond og til kreditorerne i øvrigt over for virksomheden, hvilket så igen kan starte en meget uheldig kædereaktion i det pågældende lokalsamfund.

Jeg respekterer intentionerne bag det dagsordensforslag, der blev vedtaget i sin tid. Det gav jeg også udtryk for dengang. Hvad er intentionerne så? At lønmodtagerne, lokalsamfundet, kommunerne, arbejdsmarkedsmyndighederne skal have tid til at forberede sig på den nye situation for i videst muligt omfang at kunne hjælpe med omskolingsinitiativer og andre initiativer, så man får mildnet den meget ubehagelige situation så meget som overhovedet muligt for de pågældende lønmodtagere.

Det er klart, at det kræver tid. En sådan tid er også til stede i de nuværende varslingsregler. Tidsrummet bliver med forslaget udvidet meget betragteligt – det er vel mere end en fordobling. Og dér skal jeg ikke lægge skjul på, at jeg synes, man er gået for vidt. Der er nu tale om en tidsfrist, der er så lang, at jeg er bange for, vi kun får problemer med det.

Man har også været inde på forholdene i andre EF-lande. Det er sådan, at der foreligger et materiale, der klart belyser dette spørgsmål. Det er svært umiddelbart at sammenligne fra